

“मीठे बच्चे- सबैभन्दा राम्रो दैवी गुण हो शान्त रहनु, धेरै आवाजमा नआउनु, मीठो बोल्नु । तिमी बच्चाहरू अहिले टकीबाट मूवी, मूवीबाट साइलेन्समा जान्छौ, त्यसैले अधिक आवाजमा नआऊ ।”

**प्रश्न:-** कुन मुख्य धारणाको आधारबाट सबै दैवी गुण स्वतः आउँदै जान्छ ?

**उत्तर:-** मुख्य हो पवित्रताको धारणा । देवताहरू पवित्र हुन्छन्, त्यसैले उनीहरूमा दैवी गुण हुन्छ । यस दुनियाँमा कसैमा पनि दैवी गुण हुन सक्दैन । रावण राज्यमा दैवी गुण कहाँबाट आओस् । तिमी रोयल बच्चाहरूले अहिले दैवी गुण धारण गरिरहेका छौ ।

**गीत:-** भोलेनाथ से निराला...

**ओम् शान्ति ।** अहिले बच्चाहरू सम्झन्छन्- बिग्रेकोलाई बनाउनेवाला एकै हुनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा अनेकौँको पासमा जान्छन् । कति तीर्थ यात्रा आदि गर्छन् । बिग्रेको बनाउनेवाला, पतितहरूलाई पावन बनाउनेवाला त एक नै हुनुहुन्छ, सद्गति दाता, गाइड, लिबरेटर पनि उहाँ एक हुनुहुन्छ । अब गायन छ तर अनेक मनुष्य, अनेक धर्म, मठ, पंथ, शास्त्र हुनाको कारण अनेक मार्ग खोजिरहन्छन् । सुख र शान्तिको लागि सतसंगहरूमा जान्छन् नि । जो जादैनन् उनीहरू मायावी मस्तीमा नै मस्त रहन्छन् । यो पनि तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- अहिले कलियुगको अन्त्य हो । मनुष्यले यो जान्दैनन्- सत्ययुग कहिले हुन्छ ? अहिले के छ ? यो त कुनै बच्चाको पनि बुझ्न सक्छ । नयाँ दुनियाँमा सुख, पुरानो दुनियाँमा अवश्य दुःख हुन्छ । यस पुरानो दुनियाँमा अनेक मनुष्य छन्, अनेक धर्महरू छन् । तिमीले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ । यो हो कलियुग, सत्ययुग बितिसक्यो (पास्ट भयो) । वहाँ एउटै आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, अरू कुनै धर्म थिएन । बाबाले धेरै पटक सम्झाउनुभएको छ, फेरि पनि सम्झाउनु हुन्छ, जो आएका छन् उनीहरूलाई नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँको फरक देखाउनुपर्छ । चाहे उनीहरूले जेसुकै भनुन्, कसैले १० हजार वर्ष आयु भन्छन्, कसैले ३० हजार वर्ष आयु भन्छन् । अनेक मतहरू छन् नि । अब उनीहरूको पासमा त छ नै शास्त्रहरूको मत । अनेक शास्त्र, अनेक मत । मनुष्य मत हो नि । शास्त्र पनि मनुष्यले नै लेख्छन् नि । देवताहरूले कुनै शास्त्र लेख्दैनन् । सत्ययुगमा देवी-देवता धर्म हुन्छ । उनीहरूलाई मनुष्य पनि भन्न सकिदैन । जब कोही मित्र-सम्बन्धी आदि भेटिन्छ भने उनीहरूलाई बसेर यो सुनाउनुपर्छ । विचारको कुरा हो । नयाँ दुनियाँमा कति थोरै मनुष्य हुन्छन् । पुरानो दुनियाँमा कति वृद्धि हुन्छ । सत्ययुगमा केवल एक देवता धर्म थियो । मनुष्य पनि थोरै थिए । दैवी गुण हुन्छ नै देवताहरूमा । मनुष्यमा हुँदैन । त्यसैले त मनुष्य गएर देवताहरूको अगाडि नमस्ते गर्छन् नि । देवताहरूको महिमा गाउँछन् । जान्दछन्- उनीहरू स्वर्गवासी हुन्, हामी नर्कवासी, कलियुगवासी हौं । मनुष्यमा दैवी गुण हुन सक्दैन । कसैले भन्यो फलानामा धेरै राम्रो दैवी गुण छ ! भन- होइन, दैवी गुण हुन्छ नै देवताहरूमा किनकि उनीहरू पवित्र हुन्छन् । यहाँ पवित्र नहुनाको कारण कसैमा दैवी गुण हुन सक्दैन किनकि आसुरी रावण राज्य हो नि । नयाँ वृक्षमा दैवी गुणवाला देवताहरू रहन्छन् फेरि वृक्ष पुरानो हुन्छ । रावण राज्यमा दैवी गुणवाला हुन सक्दैनन् । सत्ययुगमा आदि सनातन देवी-देवताहरूको प्रवृत्ति मार्ग थियो । प्रवृत्ति मार्गको नै महिमा गाइएको छ । सत्ययुगमा हामी पवित्र देवी-देवता थियौं, संन्यास मार्ग थिएन । कति प्वाइन्ट मिल्छन् । तर सबै प्वाइन्ट कसैको बुद्धिमा रहन सक्दैन । प्वाइन्ट सबै भुल्छन् त्यसैले फेल हुन्छन् । दैवी लगुण धारण गर्दैनन् । एउटै दैवी गुण राम्रो छ । धेरै कसैसँग नबोल्नु, मीठो बोल्नु, धेरै कम बोल्नु पर्छ किनकि तिमी बच्चाहरूलाई वाणीबाट इशारा (टकीबाट मूवी), इशाराबाट (मूवीबाट) साइलेन्समा जानु छ । त्यसैले वाणीलाई धेरै कम गर्नुपर्छ । जो धेरै कम, सानो आवाजमा विस्तारै बोल्छन् भने अरूले सम्झन्छन्- ऊ रोयल घरको (उच्च घराना) हो । मुखबाट सदैव रत्न निस्कियोस् ।

संन्यासी अथवा कोई पनि होस् उनलाई नयाँ र पुरानो दुनियाँको भिन्नता (कन्ट्रास्ट) बताउनुपर्छ । सत्ययुगमा दैवी गुणवाला देवताहरू थिए, त्यो प्रवृत्ति मार्ग थियो । तपाईं संन्यासीहरूको धर्म नै अलग छ । फेरि पनि यो त बुझ्नुहुन्छ नि- नयाँ सृष्टि सतोप्रधान हुन्छ, अहिले तमोप्रधान छ । आत्मा तमोप्रधान हुन्छ भने शरीर पनि तमोप्रधान मिल्छ । अहिले छ नै पतित दुनियाँ । सबैलाई पतित भनिन्छ । त्यो हो पावन सतोप्रधान दुनियाँ । त्यही नयाँ दुनियाँ अब पुरानो हुन्छ । यस समय सबै मनुष्य आत्माहरू नास्तिक छन्, त्यसैले नै हंगामा छ । बाबालाई नजान्नाको कारण आपसमा लडिरहन्छन् । रचयिता र रचनालाई जान्नेलाई आस्तिक भनिन्छ । संन्यास धर्मकाले त नयाँ दुनियाँलाई जान्दै जान्दैनन् । त्यसैले वहाँ आउँदै आउँदैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ, अहिले सबै आत्माहरू तमोप्रधान बनेका

छन् फेरि सबै आत्माहरूलाई सतोप्रधान कसले बनाउने ? त्यो त बाबाले नै बनाउन सक्नुहुन्छ । सतोप्रधान दुनियाँमा थोरै मनुष्य हुन्छन् । बाँकी सबै मुक्तिधाममा रहन्छन् । ब्रह्म तत्त्व छ, जहाँ हामी आत्माहरू निवास गर्दछौं । त्यसलाई भनिन्छ ब्रह्माण्ड । आत्मा त अविनाशी छ । यो अविनाशी नाटक हो, जसमा सबै आत्माहरूको पार्ट छ । नाटक कहिले शुरू भयो ? यो कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैन । यो अनादि ड्रामा हो नि । बाबालाई केवल पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउन आउनु पर्छ । यस्तो होइन, बाबा नयाँ सृष्टि रचनुहुन्छ । जब पतित हुन्छन् तब नै पुकार्छन्, सत्ययुगमा कसैले पुकार्दैनन् । हो नै पावन दुनियाँ । रावणले पतित बनाउँछ, परमपिता परमात्मा आएर पावन बनाउनुहुन्छ । आधा-आधा अवश्य भनिन्छ । ब्रह्माको दिन र ब्रह्माको रात आधा-आधा छ । ज्ञानबाट दिन हुन्छ, वहाँ अज्ञान हुँदैन । भक्तिमार्गलाई अँध्यारो मार्ग भनिन्छ । देवताहरू पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा फेरि अँध्यारोमा आउँछन् त्यसैले यस सिँढीमा देखाइएको छ— मनुष्य कसरी सतो, रजो, तमोमा आउँछन् । अहिले सबैको जड अवस्था छ । बाबा आउनुहुन्छ ट्रान्सफर गराउन अर्थात् मनुष्यलाई देवता बनाउन । जब देवता थिए भने आसुरी गुणवाला मनुष्य थिएनन् । अब यी आसुरी गुण वालाहरूलाई दैवी गुणवाला कसले बनाउने ? अहिले त अनेक धर्म, अनेक मनुष्य छन् । लडाईं भगडा गरिरहन्छन् । सत्ययुगमा एक धर्म हुन्छ त्यसैले दुःखको कुनै कुरा हुँदैन । शास्त्रहरूमा त धेरै दन्त्य कथाहरू छन् जुन जन्म-जन्मान्तर पढ्दै आएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै भक्तिमार्गको शास्त्र हुन्, त्यसबाट मलाई प्राप्त गर्न सक्दैनौ । मलाई त स्वयं एकै पटक आएर सबैको सद्गति गर्नु छ । यसै फर्केर कोई जान सक्दैन । धेरै धैर्यले बसेर सम्भाउनुपर्छ, हंगामा पनि नहोस् । तिनीहरूलाई आफ्नो अहंकार त हुन्छ नि । साधु-सन्तहरूसँग अनुयायीहरू पनि रहन्छन् । तुरुन्त भनिदिन्छन् यिनलाई पनि ब्रह्माकुमारीहरूको जादू लागेको छ । समझदार मनुष्य जो हुन्छन् उनीहरूले भन्छन् यो विचार गर्न योग्य कुरा छ । मेला प्रदर्शनीमा अनेक प्रकारका आउँछन् नि । प्रदर्शनी आदिमा कोही पनि आए भने उसलाई बडो धैर्यले सम्भाउनुपर्छ । जसरी बाबाले धैर्यले सम्भाइरहनुभएको छ । धेरै जोडले बोल्नु हुँदैन । प्रदर्शनीमा त धेरै जम्मा हुन्छन् नि । फेरि भनिदिनुपर्छ— तपाईं केही समय दिएर एकान्तमा आएर बुझ्नुभयो भने तपाईंलाई रचयिता र रचनाको रहस्य सम्भाउँछौ । रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान रचयिता बाबाले नै सम्भाउनुहुन्छ । बाँकी त सबैले नेती-नेती नै भनेर जान्छन् । कोई पनि मनुष्य जान सक्दैनन् । ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ फेरि ज्ञानको दरकार रहँदैन । यो ज्ञान बाबा सिवाय कसैले सम्भाउन सक्दैन । सम्भाउने कोही बुझ्नुक भयो भने मानिसहरूले सम्भछन् यिनी पनि अनुभवी छन् । अवश्य सतसङ्ग आदि गरे होलान् । कुनै बच्चाले सम्भायो भने भन्छन् यसले के जानोस् । त्यसैले यस्ताहरूलाई बुझ्नुको असर पर्न सक्छ । बाबा एक पटक नै आएर यो ज्ञान सम्भाउनुहुन्छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ । माताहरूले बसेर उनीहरूलाई सम्भाए भने खुशी हुन्छन् । भन, ज्ञान सागर बाबाले ज्ञानको कलश हामी माताहरूलाई दिनुभएको छ जुन हामी फेरि अरूलाई दिन्छौं । धेरै नम्रताले बोल्दै रहनुपर्छ । शिव नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ जसले हामीलाई ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— म तिमी माताहरूद्वारा मुक्ति-जीवनमुक्तिको गेट खोल्छु, अरू कसैले खोल्न सक्दैन । हामी अहिले परमात्माद्वारा पढिरहेका छौं । हामीलाई कुनै मनुष्यले पढाउँदैन । ज्ञानको सागर एकै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ । तिमी सबै भक्तिको सागर हौ । भक्तिको अथोरिटी हौ, न कि ज्ञानको । ज्ञानको अथोरिटी एक म नै हुँ । महिमा पनि एकको गर्छन् । उहाँ नै उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ । हामी उहाँलाई नै मान्छौं । उहाँ हामीलाई ब्रह्मा तनद्वारा पढाउनुहुन्छ त्यसैले ब्रह्माकुमार-कुमारीको गायन छ । यसरी धेरै मीठोसँग सम्भाऊ, चाहे जति सुकै पढेको होस् । धेरै प्रश्न गर्छन् । पहिला-पहिला त बाबामा नै निश्चय गराउनु छ । पहिला तपाईं यो सम्भनुहोस् रचयिता बाबा हुनुहुन्छ वा हुनुहुन्न ? सबैको रचयिता एकै शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । बाबा, टीचर, सतगुरु हुनुहुन्छ । पहिला त यो निश्चयबुद्धि होस्— रचयिता बाबाले नै रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ । उहाँले नै हामीलाई सम्भाउनुहुन्छ, उहाँले त अवश्य सत्य नै सम्भाउनुहुन्छ । फेरि कुनै प्रश्न उठ्न सक्दैन । बाबा आउनुहुन्छ नै संगममा । केवल यति भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने पाप भस्म हुनेछ । हाम्रो काम नै हो पतितलाई पावन बनाउने । अहिले तमोप्रधान दुनियाँ हो । पतित-पावन बाबा विना कसैलाई जीवनमुक्ति मिल्न सक्दैन । सबै गंगा स्नान गर्न जान्छन् भने पतित ठहरिए नि । म त भन्दछु कि गंगा स्नान गर । म त भन्दछु मामेकम् याद गर । म तिमी सबै आशिकहरूको (प्रेमीहरूको) माशुक (प्रेमिका) हुँ । सबैले एक माशुकलाई याद गर्छन् । रचनाको रचयिता एकै बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ भन्नुहुन्छ— देही-अभिमानि बनेर मलाई याद गर्नु भन्ने यस योग अग्निबाट विकर्म विनाश हुन्छ । यो योग बाबाले अहिले नै सिकाउनुहुन्छ जबकि पुरानो दुनियाँ बदलिरहेको छ । विनाश सामुन्ने खडा छ । अहिले

हामी देवता बनिरहेका छौं । बाबा कति सहज बताउनुहुन्छ । बाबाको सामुने सुने पनि एकरस भएर सुन्दैनन् । बुद्धि अरू अरू तर्फ भागिरहन्छ । भक्तिमा पनि यस्तो हुन्छ । सारा दिन त व्यर्थ जान्छ बाँकी जुन टाइम फिक्स गर्छन्, त्यसमा पनि बुद्धि कहाँ-कहाँ जान्छ । सबैको यस्तै हालत हुन्छ होला । माया हो नि !

कुनै-कुनै बच्चाहरू बाबाको सामुने बस्दा ध्यानमा जान्छन्, यो पनि टाइम वेस्ट भयो नि । कमाई त भएन । बाबा त भन्नुहुन्छ— यादमा बस्, जसबाट विकर्म विनाश होस् । ध्यानमा जानाले बुद्धिमा बाबाको याद रहँदैन । यी सबै कुरामा धेरै नोक्सान छ । तिमीले त आँखा बन्द पनि गर्नु हुँदैन । यादमा बस्नु छ नि । आँखा खोल्नलाई डराउनु हुँदैन । आँखा खुला होस् । बुद्धिमा माशुक नै याद होस् । आँखा बन्द गरेर बस्नु, यो काइदा होइन । बाबा भन्नुहुन्छ— यादमा बस् । आँखा बन्द गर यस्तो कहाँ भन्नुहुन्छ र । आँखा बन्द गरेर, काँध यस्तो तल गरेर बस्यौ भने बाबाले कसरी देख्नुहुन्छ । आँखा कहिल्यै बन्द गर्नु हुँदैन । आँखा बन्द हुन्छ भने दालमा केही कालो होला, अरू कसैलाई याद गर्छन् होला । बाबा त भन्नुहुन्छ— अरू कुनै मित्र-सम्बन्धी आदिलाई याद गर्नु भने तिमी सच्चा आशिक ठहरिँएनौ । सच्चा आशिक बन्यौ भने तब नै उच्च पद पाउँछौ । मेहनत सारा यादमा छ । देह-अभिमानमा बाबालाई भुल्छन्, फेरि धक्का खाइ रहन्छन् र धेरै मीठो पनि बन्नु छ । वातावरण पनि मीठो होस्, कुनै आवाज नहोस् । कोई पनि आए भने देख्नु— कुरा कति मीठो गर्छन् । धेरै साइलेन्स हुनुपर्छ । कति पनि लडाईँ-भगडा नगर्नु । नत्र बाबा, टीचर, गुरु तीनैको निन्दा गराउँछन् । उनीहरूले फेरि पद पनि धेरै कम पाउने छन् । बच्चाहरूलाई अब समझ त मिलेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई पढाउँछु उच्च पद पाउन । पढेर फेरि अरूलाई पढाउनु छ । स्वयम् पनि बुझ्न सक्छौ, हामी त कसैलाई सुनाउँदैनौ भने के पद पाउँछौ ! प्रजा बनाएनौ भने के बन्छौ ! योग छैन, ज्ञान छैन भने फेरि अवश्य पढेकाहरूको भारी बोक्नुपर्नेछ । आफूलाई हेर्नुपर्छ यस समय फेल भयो, कम पद पायो भने कल्प-कल्पान्तर कम पद हुन्छ । बाबाको काम हो सम्झाउने, सम्झेनन् भने आफ्नो पद भ्रष्ट गर्नेछन् । कसरी कसलाई सम्झाउनुपर्छ— त्यो पनि बाबा सम्झाइरहनुहुन्छ । जति कम र विस्तारै बोल्छौ त्यति राम्रो । बाबा सेवा गर्नेहरूको महिमा पनि गर्नुहुन्छ नि । धेरै राम्रो सेवा गरे भने बाबाको दिलमा चढ्छन् । सेवाले नै त दिलमा चढ्छौ नि । यादको यात्रा पनि अवश्य चाहिन्छ तब नै सतोप्रधान बन्नेछौ । सजाय धेरै खाँयो भने पद कम हुनेछ । पाप भस्म भएन भने सजाय धेरै खानुपर्छ, पद पनि कम हुन जान्छ । त्यसलाई घाटा भनिन्छ । यो पनि व्यापार हो नि । घाटामा जानु हुँदैन । दैवी गुण धारण गर । उच्च बन्नुपर्छ । बाबा उन्नतिको लागि थरी-थरीको कुरा सुनाउनुहुन्छ, अब जे गच्छौ त्यो पाउँछ । तिमीलाई परिस्थानी (स्वर्गवासी) बन्नु छ, गुण पनि यस्तै धारण गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

**धारणाको लागि मुख्य सारः—**

- १) कसैसँग पनि धेरै नम्रता र बिस्तारै कुराकानी गर्नु छ । बोलीचाली धेरै मीठो होस् । साइलेन्सको वातावरण होस् । कुनै पनि आवाज नहोस् तब सेवाको सफलता हुन्छ ।
- २) सच्चा-सच्चा आशिक बनेर एक माशुकलाई याद गर्नु छ । यादमा कहिल्यै आँखा बन्द गरेर काँध झुकाएर बस्नु हुँदैन । देही-अभिमानि भएर रहनु छ ।

**वरदानः—** अव्यभिचारी र निर्विघ्न स्थितिद्वारा पहिलो जन्मको प्रारब्ध प्राप्त गर्नेवाला समीप र समान भव

- (१) जो बच्चाहरू यहाँ बाबाको गुण र संस्कारको समीप छन्, सर्व सम्बन्धबाट बाबाको साथको वा समानताको अनुभव गर्छन् उनीहरू नै वहाँ रोयल कुलमा पहिलो जन्मको सम्बन्धमा समीप आउँछन् ।
- (२) पहिलो नम्बरमा उनीहरू नै आउँछन् जो आदिदेखि अहिलेसम्म अव्यभिचारी र निर्विघ्न रहेका छन् । निर्विघ्नको अर्थ यो होइन कि विघ्न आउँदै नआओस् बरू विघ्न-विनाशक वा विघ्नहरूमाथि सधैं विजयी बन्नु । यी दुवै कुरा यदि आदिबाट अन्तसम्म ठीक छन् भने पहिलो जन्ममा साथी बन्नेछौ ।

**स्लोगनः—** साइलेन्सको शक्तिले नकारात्मकलाई सकारात्मकमा (नेगेटिबलाई पोजिटिबमा) परिवर्तन गर ।